

— Тю брей! изкрещѣ беятъ. Омаръ е мой синъ, най-добриятъ ми синъ. Азъ кряхъ това отъ всички и отъ самага него.

Еминъ отвори уста, но не знаеше какво да каже.

Емине, и синъ ми Али побѣгна съ майка си и съ гяурката Петя отъ моя домъ. Тѣ тайно били християни. Ето азъ намѣрихъ изъ сандѣцитѣ имъ кръстъ и икони . . .

Еминъ стана жълтъ като сминъ и се помъчи да успокои бея, ала той силно крѣскаше:

— Отмъщение! Отмъщение! Ще избия всички до единъ.

Еминъ поиска да говори нѣщо . . .

— Бей ефенди, рече той. Тая сутринъ като вървѣхъ по пѣтя отъ Преславъ за Шуменъ, се научихъ, че твоя противникъ Караманъ бей наредилъ своитѣ хора да те убиятъ. Тѣ се оплакваха отъ тебе. Казаха, че си билъ лошъ, щѣли да те свалятъ отъ властѣта ти. Силистренскиятъ паша знаеялъ работата и отъ Цариградъ били съгласни.

Джамалъ бей се стресна, но се пристори, че има сила.

— Не се боя отъ никого! Караманъ бей ли? Ха! Добре. Той иска да ме спре да не отмъщавамъ на Вѣлка . . . Ще видимъ . . .

— Слушай Еминъ: Азъ съмъ еничеръ. Преди 25 години грабнахъ една българка. Иванъ по-големиятъ Вѣлковъ братъ я отне отъ мене. Наредихъ хора да го убиятъ. Но той юнашки се бранѣше. Запалихъ кѣщата и дюгенитѣ имъ, убихъ баща имъ, грабнахъ Ивановата жена, но тя не иска да се предаде и се рѣгна съ ножъ. Иванъ побѣгна и не се чу повече. Заклехъ се да избия и тримата братя Ивана, Петра и Вѣлка. Бѣхъ грабналъ и